

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 22

гр. Варна, 02.02.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

като разгледа докладваното от Росица Ант. Тончева Въззивно частно наказателно дело № 20223000600025 по описа за 2022 година

, при произнасянето си взе предвид следното:

Въззивното производство, по процедурата на Глава двадесет и втора от НПК, е вследствие на частна жалба, подадена от служебен защитник на осъдения Д. АТ. СЛ. срещу определение по ЧНД №1336/2021 година, с което състав на Окръжен съд-Варна не е уважил молба за прилагане на института на условното предсрочно освобождаване. Частната жалба аргументира необоснованост и неправилно приложение на материалния закон, с кореспондиращо искане за въззивна намеса по чл.345, ал.2 от НПК и резултат в полза на осъдения, за когото служебният защитник поддържа удовлетворена хипотеза по чл.70, ал.1 от НК.

Срещу частната жалба е подадено писмено становище от началника на Затвора-Варна, в което се оспорват защитните съображения поради тяхната едностранчивост и колизия с емпиричните доказателства, приложени по делото и в затворническото досие, припомня се актуалната прогнозна висока стойност на опасността от рецидив, подчертава се неустойчивостта на корекционните резултати в количествено и качествено изражение, обсъжда се отсъствието на компенсация на дефицитите при осъдения С.. По-нататък се дискутира дисциплинарната дейност на лицето, деструктивното му поведение при полагания доброволен труд, засяга се и неизчерпеният принцип на прогресивната система при изпълнение на наказанието. В заключение се поддържа мнение за обоснованост и законосъобразност на

обжалваното определение, т.к. специалната цел на наказанието не е постигната при осъденото лице.

Настоящият въззивен състав, след като се запозна с доводите в частната жалба, подаденото становище и материалите по делото, приема за установено следното:

По инициатива на осъдения Д.С. в Окръжен съд-Варна е образувано съдебно производство за предсрочно освобождаване от изтърпяване на остатъка от наказание лишаване от свобода, наложено с влязла в сила на 02.12.2019г. присъда по НОХД №1413/2018 година по описа на същия окръжен съд, с която С. е признат за виновен в извършване на съвкупност от престъпления по чл.199, ал.1, т.4 и по чл.196, ал.1, т.1 от НК и осъден на пет години лишаване от свобода при първоначален строг режим. Със същата присъда, на осн. чл.70, ал.7 от НК е приведена в изпълнение неизтърпяна част от наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода, наложено с определение по ЧНД №2723/2014г. по описа на Районен съд-Варна.

Първоинстанционният съд е разгледал молбата по чл.437, ал.2 от НПК в открито съдебно заседание, при съблюдаване на всички права на участниците в съдебното производство и при спазване на основните принципи на наказателния процес. Мотивирано е прието, че не са налице всички предпоставки за прилагане на института на условното предсрочно освобождаване, като за обосноваване на извода, проверяваната инстанция внимателно е обсъдила основанията на чл.70, ал.1 от НК и събраните фактически данни по делото.

При убедителността на писмените доказателства (справка л.42 от ЧНД , формуляр за досие –т.1 от личното досие на осъдения, начални два листа) няма и не може да има спор, че към момента на провеждане на процедурата по чл.437 и сл. от НПК, Д.С. е изтърпял повече от две трети от наложеното му наказание за престъпна дейтелност при опасен рецидив. Не се установява и конкуренция между събраните фактически данни, затова че същият не е дал доказателства за своето поправяне. Настоящият въззивен състав изцяло споделя доводите на окръжния съд по отсъствието на факултативния критерий на чл.70 от НК, като с оглед аргументацията в частната жалба са необходими следните изрични уточнения и съображения:

Известно е, че оценката на осъдения по чл.155 от ЗИНЗС, по естеството

си представлява базисен набор на хипотези, заключения и становища, основани на диагностичната интерпретация на инструмента по чл.154, ал.1 от ЗИНЗС. Тази оценка се оповестява в първоначалния доклад по чл.154, ал.2 от ЗИНЗС, който дава и първата идентификация на мерките за реализация на специалната цел по чл.36 от НК. При справка с личното досие на осъдения се установява, че към началото на изпълнение на наказанието по НОХД №1413/2018 година са диагностицирани множество фактори, формиращи риск от рецидив във високи стойности, за чието преодоляване са били предвидени редица социално-възпитателни мероприятия, обхващащи зоните на отношение към правонарушението, начин на живот и обкръжение, злоупотреба с наркотици, междуличностни проблеми и умения за мислене.

По-нататък, два текущи пенитенциарни доклада констатира липса на поведенчески промени при осъдения. И в двата документа (т.1 от досието, с дати 06.10.2020г. и 26.10.2021г.) са отразени отрицателни индивидуалности при С., като негативно отработен модел за справяне в охраняема среда вследствие на предходни изолации, нагласа за защита на собствена позиция до степен на създаване на условия за конфликт, целенасочено поведение за конфронтация с надзорния състав, отрицателно влияние спрямо останалите лишени от свобода, поведение към групово неподчинение и опити за манипулативно злепоставяне на администрацията. Текущите доклади са константни по личната характеристика на лишения от свобода – с деструктивно поведение, без авторитет в средата си, самоуверен, импулсивен, емоционално и волево лабилен, без осъзната вина, без мотивация за промяна, непостоянен в изпълнение на плана на присъдата. Докладите дават сведения за награди и наказания, обобщават също недостатъчната ефективност на постигнатите резултати по плана за изпълнение на присъдата.

Въззивният състав внимателно провери данните в текущите доклади, съпоставяйки ги с други писмени доказателства от личното досие на осъдения, вследствие на което констатира тяхната (на докладите) достоверност. Поправително-превъзпитателният процес при Д.С., протича при:

1.Многократно дисциплинарно наказване за нарушения на ПВР, като противоправната дейтелност е разнообразна по механизъм на реализиране. Набелязва се една постоянна активност у осъдения в разрез с режимните

изисквания, като последната дисциплина проява е от 02.12.2021 година, наказана със заповед №1149/31.12.2021 година на началника на Затвора-Варна. При съблюдаване на чл.109 от ЗИНЗ и писмените доказателства за наложени дисциплинарни наказания, въззивният състав третира Д.С. като дисциплинарно наказван, към обхвата на отрицателната характеристика причислява и предупредителни протоколи от 23.01.2019г. и 14.07.2021 година, както и уведомление рег.№79/19.11.2019г.

2.Безспорно за предмета на делото е обстоятелството, че осъденият е полагал доброволен труд, но също така не е спорно, че същият е бил преустановяван и поради нарушение на ПВР;

3.В известна положителна светлина за личността на осъдения следва да се оценяват заповедите, с които той е награждаван за участие в различни масови мероприятия, както и за включването му в други дейности. Тези награди обаче, не могат и не бива да се ценят изолирано от цялостното поведение на С. в затвора, което разгледано в общ контекст установява, че наградите не са вследствие на съзнателно спазване на режимните условия.

Всички тези обстоятелства сочат, че по отношение на Д.С. не протича качествена промяна, която да позволи обсъждането на по-ранна ресоциализация. Все още, осъденият и пенитенциарните мероприятия спрямо него се намират, образно казано, в началото на прогресивната система при изпълнение на наказанието, която се проявява чрез градиране на поощрителните мерки от изменение на режима в по-лек (чл.66, ал.1от ЗИНЗС), през зачитане на положен труд за намаляване срока на наказанието, преместване от един тип пенитенциарно заведение в друг тип (чл.64, чл.64а от ЗИНЗС), помилване за част или за целия остатък на наказанието и едва тогава условно предсрочно освобождаване. Или, за реализиране на последния институт е необходимо процесът на поправяне да е приключен, така че по-нататъшният престой в пенитенциарна среда да се явява безпредметен.

Подобен извод категорично не може да се изведе от писмените доказателства по делото, като във финалните съображения на определението си, въззивният състав утвърждава своето заключение с позоваване на актуалния план за изпълнение на присъдата (л.18-л.19 ЧНД), който в съответствие с диагностичния инструмент за оценка на риска от рецидив и основания на резултатите му текущ доклад от 26.10.2021 година, набелязва

множество мерки за постигане на специалната цел на наказанието по чл.36 от НК.

Доводите дотук, изведени вследствие на собствена доказателствена преценка, изключват основателността на оспорващите атакуваното определение защитни аргументи. Нито наградите, нито желанието за труд на осъдения са в състояние да обосновават извод за реализирано поправяне, напротив, макар в поведението му да има известни индикации за трансформация в насока на законосъобразност и обществено съзвучие, специалната превенция не е реализирана и опасността от рецидив остава висока, т.е. реинтеграцията на този етап би се явила преждевременна. Силен личен ресурс в поправително-превъзпитателния процес представлява запазената от осъдения семейна връзка в неконтролираната среда, който би било добре да се целенасочи към мотивацията за промяна на поведението.

Предвид изложеното, съставът на Апелативен съд-Варна

ОПРЕДЕЛИ:

Потвърждава определение по ЧНД №1336/2021 година, с което състав на Окръжен съд-Варна не е уважил молбата на осъдения Д. АТ. СЛ. за условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на останалата част от наложеното му наказание с присъда №19/05.03.2019г. по НОХД №1413/2018г. по описа на Окръжен съд-Варна.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____